23/12/2019

“Ας σταθούμε με ευθύνη σωτηρίας εμπρός στη Φάτνη”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

“Ο γνήσιος «Ηρώδης», ο εγωισμός μας, καλλιεργεί σε μας μια εξωτερική θρησκευτικότητα, μια επιφανειακή και τυπική λατρεία, μια, κατ ἔθος, υποκριτική παρουσία στις τελετές και στις πανηγύρεις, μια προβολή της θρησκευτικής ετικέτας μας, και όχι μια συνειδητή, μια ειλικρινή, μια πηγαία, ολόψυχη πίστι, αγάπη, ομολογία του Χριστού μας και μία ζωντανή, βιωματική, μυστηριακή ζωή” αναφέρει στο μήνυμά του ενόψει των Χριστουγέννων ο Μητρ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Κοσμάς και μας καλεί:”Ας σταθούμε με ευθύνη σωτηρίας εμπρός στη Φάτνη του Χριστού μας. «Δεύτε ίδωμεν πιστοί, που εγεννήθη ο Χριστός»!”

Η Χριστουγεννιάτικη Εγκύκλιο του Μητροπολίτου Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Κοσμά

«… Ουκ ην τόπος εν τω καταλύματι …» (Λουκ. β΄, 7)

Σήμερα Χριστούγεννα, αγαπητοί πατέρες και αδελφοί, ας θελήσουμε, με ταπείνωσι, ειλικρίνεια και θερμή πίστι, να θυμηθούμε τις συνθήκες κάτω από τις οποίες γεννήθηκε στη Βηθλεέμ, ως άνθρωπος, ο Κύριος και Θεός μας Ιησούς Χριστός.

Μια φτωχή και νεαρή κόρη, η οποία έμελε να γίνη η πιο γνωστή, η πιο προσφιλής, το καύχημα και το εγκαλώπισμα των γυναικών όλων των αιώνων, η Μαρία από τη Ναζαρέτ, συνοδευομένη από τον γέροντα προστάτη Ιωσήφ, άνδρα δίκαιο, θεοσεβή και άμεμπτο, πορευόταν από την Ναζαρέτ στη Βηθλεέμ της Ιουδαίας. Πήγαιναν να απογραφούν σύμφωνα με την διαταγή του Ρωμαίου Αυτοκράτορα. «Ανέβη και Ιωσήφ από της Γαλιλαίας εκ πόλεως Ναζαρέτ εις την Ιουδαίαν εις πόλιν Δαυΐδ, ήτις καλείται Βηθλεέμ, ... απογράψασθαι συν Μαριάμ τη μεμνηστευμένη αυτώ γυναικί, ούση εγκύω» (Λουκ. β , 4), σημειώνει ο Ευαγγελιστής Λουκάς.

Όταν έφθασαν στην Βηθλεέμ, ζήτησαν κατάλυμα για να μείνουν. «Ουκ ην τόπος εν τω καταλύματι...» (Λουκ. β , 7), σημειώνει και πάλι ο ιερός Ευαγγελιστής. Ούτε στα σπίτια, ούτε στο πανδοχείο υπήρξε τόπος. Εκείνη τη νύχτα, μας γνωρίζει πάλι το ιερό κείμενο, «επλήσθησαν αι ημέραι του τεκείν αυτήν». Συμπληρώθηκαν οι ημέρες για να γεννήση η Παρθένος. Και εγένησε τον μονογενή υιόν της, τον περιτύλιξε με σπάργανα και τον έβαλε μέσα στη φάτνη των αλόγων ζώων.

Η Παναγιά μας και ο γέροντας Ιωσήφ, αναγκάσθηκαν να καταφύγουν σε ένα φυσικό σπήλαιο, σκοτεινό, υγρό και κρύο. Σε ένα σπήλαιο από εκείνα που άφθονα υπήρχαν έξω από τη Βηθλεέμ και τα χρησιμοποιούσαν για την φύλαξι των ζώων. Σ' ένα σπήλαιο γεννήθηκε ο Σωτήρ του κόσμου, ο Άναρχος, ο Αιώνιος, ο Παντοκράτωρ Θεός.

Μέσα στην Ιουδαία υπήρχαν τα αρχοντικά σπίτια, τα μέγαρα των ισχυρών και των πλουσίων Ιουδαίων. Όλοι αυτοί φάνηκαν αδιάφοροι εμπρός στην επίτοκο Παρθένο Μαρία. Τα τετράποδα ζώα φάνηκαν σπλαχνικότερα των ανθρώπων. Έδωσαν τόπο και, με την θερμή αναπνοή τους, θέρμαναν το θείο Βρέφος. Το σπήλαιο ήταν για τα ζώα, όχι για τους ανθρώπους. Όμως, όταν οι βασιλείς δεν άνοιξαν τα παλάτια τους, όταν οι αρχιερείς δεν παρεχώρησαν τα μέγαρά τους, όταν και οι απλοί άνθρωποι δεν άφησαν ούτε πίσω από την πόρτα τους να γεννηθή ο Κύριος, η αγάπη Του και η άκρα συγκατάβασίς Του, έφθασαν μέχρι το σπήλαιο. «Εκένωσεν εαυτόν πλούσιος ων επτώχευσεν, ίνα και ημείς τη εκείνου πτωχεία πλουτήσωμεν» (Β' Κορ. η , 9).

Ναι, αδελφοί μου! Ο Λυτρωτής και Θεός μας, «ο έχων θρόνον ουρανόν και υποπόδιον την γην», γεννήθηκε στην φάτνη, στην αποπνικτική ατμόσφαιρα του

στάβλου. Σ’ όλη την επί γης παρουσία Του έμεινε φτωχός και διωκόμενος• έφθασε στη σταυρική Θυσία για να σώση εμάς.

Σήμερα Χριστούγεννα, να απαντήσουμε όλοι μας αγαπητοί, κληρικοί και λαϊκοί, στο ερώτημα: Υπάρχει σήμερα κατάλυμα για τον Κύριο; Εμείς του προσφέρουμε κατάλυμα; Υπάρχει τόπος για τον Χριστό στην πατρίδα μας, στην ελληνική οικογένεια, στην ψυχή του καθενός μας; Υπάρχει κατάλυμα στα επίσημα γραφεία, στις πολυτελείς αίθουσες, όπου κατευθύνουν τα κοινά της πατρίδος μας; Υπάρχει κατάλυμα στα σχολεία μας για τον γενηθέντα Χριστό μας;

Πάντοτε, όπως και φέτος, ο Χριστός μας υπενθυμίζει την κένωσί Του, την συγκατάβασί Του• και η Εκκλησία μας ψάλλει, με το στόμα του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, «Χριστός γεννάται, δοξάσατε• Χριστός επί γης, υψώθητε»! Κάθε Χριστούγεννα και πάντοτε έρχεται ο Χριστός, και όπως τότε η Παναγία μας έκρουε τις πόρτες της Βηθλεέμ, κρούει Εκείνος σήμερα την πόρτα της ψυχής μας. «Ιδού έστηκα επί την θύραν και κρούω. Εάν τις ακούση της φωνής μου και ανοίξη την θύραν (της καρδιάς του), εισελεύσομεν προς αυτόν» (Αποκ. γ , 20).

Ο Θεός, που είναι το φως, η ζωή, η οδός, η αλήθεια, η ειρήνη, η χαρά, η αληθινή ευτυχία, θέλει να έλθη στην καρδιά μας για να μας προσφέρει τα θεία Του δώρα, τα οποία μας προσφέρουν την αληθινή ευτυχία στη ζωή αυτή, αλλά και την αιώνια χαρά και δόξα στην αιωνιότητα.

Δεν θέλουμε, σήμερα Χριστούγεννα, να λυπήσουμε κανέναν, αλλά ο πόνος για τη σωτηρία όλων μας, μας αναγκάζει να ομολογήσουμε την αλήθεια. Όσο προχωρούμε εμπρός ημερολογιακά, τόσο κάνουμε βήματα προς τα πίσω, προς την, προ Χριστού, βάναυση εποχή, τόσο απομακρυνόμαστε από την αλήθεια. Μια αόρατη, σατανική δύναμι μας μέθυσε, μας ζάλισε και ενώ βλέπουμε που οδηγούμαστε χωρίς Χριστό, εμείς επιμένουμε να μην Του προσφέρουμε κατάλυμα στην καρδιά μας.

Η ανθρωπότης αιματοκυλίεται, μίση και προδοσίες μεταξύ των λαών απομακρύνουν την ειρήνη που φέρνει ο Χριστός. Η οικογένεια διαλύεται, η νεότης μας κατακερματίζεται και αργοπεθαίνει, κυλισμένη μέσα στην σαρκολατρεία και την διαστροφή που άκριτα της προσφέραμε. Τόσα δεινά μας εκύκλωσαν, κι εμείς πεισματικά αρνιόμαστε τον Χριστό.

Και αν δεν Τον διώχνουμε φανερά με την άρνησί μας, συνήθως δεν Τον δεχώμαστε, δεν Του δίνουμε την καρδιά μας. Γιατί ο γνήσιος «Ηρώδης», ο εγωισμός μας, καλλιεργεί σε μας μια εξωτερική θρησκευτικότητα, μια επιφανειακή και τυπική λατρεία, μια, κατ ἔθος, υποκριτική παρουσία στις τελετές και στις πανηγύρεις, μια

προβολή της θρησκευτικής ετικέτας μας, και όχι μια συνειδητή, μια ειλικρινή, μια πηγαία, ολόψυχη πίστι, αγάπη, ομολογία του Χριστού μας και μία ζωντανή, βιωματική, μυστηριακή ζωή.

Αγαπητοί πατέρες και αδελφοί,

Χριστούγεννα σήμερα! Ας σταθούμε με ευθύνη σωτηρίας εμπρός στη Φάτνη του Χριστού μας. «Δεύτε ίδωμεν πιστοί, που εγεννήθη ο Χριστός»!

Θέλει ένα «δώρο» ο Κύριος από εμάς, σήμερα. Από κληρικούς και λαϊκούς. Θέλει την καρδιά μας. «Υιέ δος μοι σην καρδίαν» (Παροιμ. κγ',26) μας παρακαλεί.

Μέσα στη σύγχρονη κοινωνία που ξέχασε τον Γενηθέντα Χριστό, εμείς ας ανοίξουμε διάπλατα την καρδιά μας. Ας την καθαρίσουμε από κάθε αδυναμία και πάθος και ας την προσφέρουμε με ταπείνωσι, υπακοή, αγάπη και αφοσίωσι στον Χριστό. Ο Σαρκωθείς Θεός μας θα την πληρώση με ειρήνη και χαρά, με θεία χάρι και αγιασμό, για να έχουμε αιωνίως Χριστούγεννα.

Με την αγάπη του ταπεινού μας Χριστού,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΚΟΣΜΑΣ